

Arrest

nr. 83 459 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. PIEDFORT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 23 februari 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Verzoekster werd vervolgens aangetroffen in Nederland. In toepassing van de Dublin II-verordening werd ze op 11 oktober 2011 overgedragen aan de Belgische autoriteiten.

Op 24 januari 2012 werd verzoekster ondervraagd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en op 27 februari 2012 werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster geweigerd.

Als gevolg daarvan werd het attest van immatriculatie van de verzoekster ingetrokken op 7 maart 2012.

Op diezelfde datum nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een bevel om het grondgebied te verlaten, met name een bijlage 13*quinquies*. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten S.S.
geboren te (...) op (...)
en van nationaliteit te zijn : Bosnië-Herzegovina (Rep.)
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27 februari 2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 15 september 2009 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van drie (3) maand overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Het verzoekschrift werd ingediend onder de hoofding: *“Beroep tegen een beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchtelingen en toekenning van de subsidiaire bescherming”*, maar verzoekster verduidelijkt verder in het verzoekschrift een beroep in te dienen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, meer bepaald de bestreden beslissing van 7 maart 2012. Het is overigens ook deze beslissing die is gevoegd als bijlage bij het verzoekschrift.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) herinnert er aan dat artikel 39/82, §3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) luidt als volgt:
“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Bijgevolg voldoet het opschrift van het verzoekschrift niet aan één van de in artikel 39/82, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde opschriften en wordt het beroep geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. De vaststelling dat verzoekster verder in haar verzoekschrift ook de schorsing vraagt van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing doet daaraan geen afbreuk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Wat betreft het enig middel, voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op artikel 8 Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Er wordt met name gesteld dat:

“Aangezien verzoekster de intentie heeft om een nieuw leven op te starten in België, zou een gedwongen terugkeer naar Bosnië-Herzegovina een inbreuk betekenen op artikel 8 EVRM.

Het bevel om het grondgebied te verlaten komt immers neer op het effectief verwijderen van het grondgebied, alsook het laten bestaan van de onmogelijkheid om op behoorlijke wijze een nieuw leven op te bouwen in België.

Verzoeker heeft thans een relatie met de heer M.K.F.

Een verwijdering van verzoeker zou dan ook neerkomen op een splitsing tussen haar en haar partner M.K.F.”

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de voorgehouden relatie op geen enkele wijze aangetoond wordt en dat verzoekster minstens niet aannemelijk maakt met deze persoon een gezinsleven te onderhouden. De verwerende partij wijst er voorts op dat reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat zij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Tenslotte maakt verzoekster, volgens de verwerende partij, niet aannemelijk in haar land van herkomst geen privéleven te kunnen leiden. Hinderpalen daartoe worden niet aangetoond. Bijgevolg is er, volgens de verwerende partij, geen schending voorhanden van artikel 8 EVRM en is het middel ongegrond.

3.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzoudhi v. Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, *Yildiz v. Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, *Niemietz v. Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, *Conka v. België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. *In casu*, kan de gemachtigde van de staatssecretaris echter niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met elementen waarvan hij niet op de hoogte was op het ogenblik dat hij de beslissing trof.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.4. Wat het bestaan van een gezinsleven en privéleven betreft

3.4.1. Verzoekster stelt dat zij de intentie heeft om een nieuw leven op te starten in België alsook dat zij thans een relatie heeft met de heer M.K.F. Een bevel om het grondgebied te verlaten, wat volgens verzoekster neerkomt op het effectief verwijderen van het grondgebied, houdt in dat ze in onmogelijkheid zal verkeren om op behoorlijke wijze een nieuw leven op te bouwen in België en zou eveneens neerkomen op een splitsing tussen haar en haar partner.

3.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel concreet bewijs voorlegt van het feit dat zij een relatie heeft en evenmin bevindt zich in het administratief dossier een stuk dat een indicatie kan zijn van voormelde relatie. De Raad stelt vast dat verzoekster het bestaan van voormelde relatie niet aantoot en dus niet aannemelijk maakt dat zij een gezinsleven zou hebben dat onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt.

De Raad stelt tevens vast dat verzoekster op geen enkele wijze concrete bewijzen aanbrengt van het bestaan of de ontwikkeling van een privéleven in België noch toont de verzoekster op concrete wijze aan dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die de voorzetting van haar privéleven in haar land van herkomst verhinderen.

Met haar blote beweringen maakt verzoekster geenszins de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

3.5. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS